

La tribuna

Una descolorida protecció a la imatge

La intimitat i l'honor que volen auto-protegir els consellers de DA no és la de la gent del carrer

FERRAN

Goya

Ane-Sophie Leclère, ex-cap de llista del Front Nacional francès a les eleccions municipals a la commune de Rethel (Ardenes), va penjar a la seva pàgina Facebook un fotomuntatge que mostrava d'un costat un mico i de l'altre la ministra **Christiane Taubira** amb les llegendes «a 18 mesos» i «ara».

Aquest *acudit* racista li ha valgut ésser condemnada a nou mesos de presó i cinc anys de inelegibilitat.

La condemna a **Leclère** s'ha basat en el que diu l'article 24 de la llei francesa del 29 de juliol de 1881 sobre la llibertat de premsa.

A Andorra, aquestes bromes surten gratis, com s'ha vist en els comentaris antisemites que hem tingut l'ocasió de llegir amb motiu de l'agressió a un noi jueu fa uns mesos.

Surten gratis, i continuaran sortint gratis un cop promulgada la llei de «protecció civil als drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge» que ha presentat el Grup Parlamentari Demòcrata i que ha rebut en els àmbits de la professió periodística el sobrenom de *lleï mordassa*.

Em diran que no és aquest l'objectiu de la proposició de llei del Grup Parlamentari de DA. La intimitat, l'honor i la pròpia imatge que volen auto-protegir els consellers de DA no és la de la gent del carrer, ni la dels grups de persones que reben ofenses i insults per raó del seu origen o la seva pertinença a una ètnia, una nació, una raça o una religió.

La iniciativa dels consellers de DA està molt inscrita en el codi genètic d'una certa classe política i so-

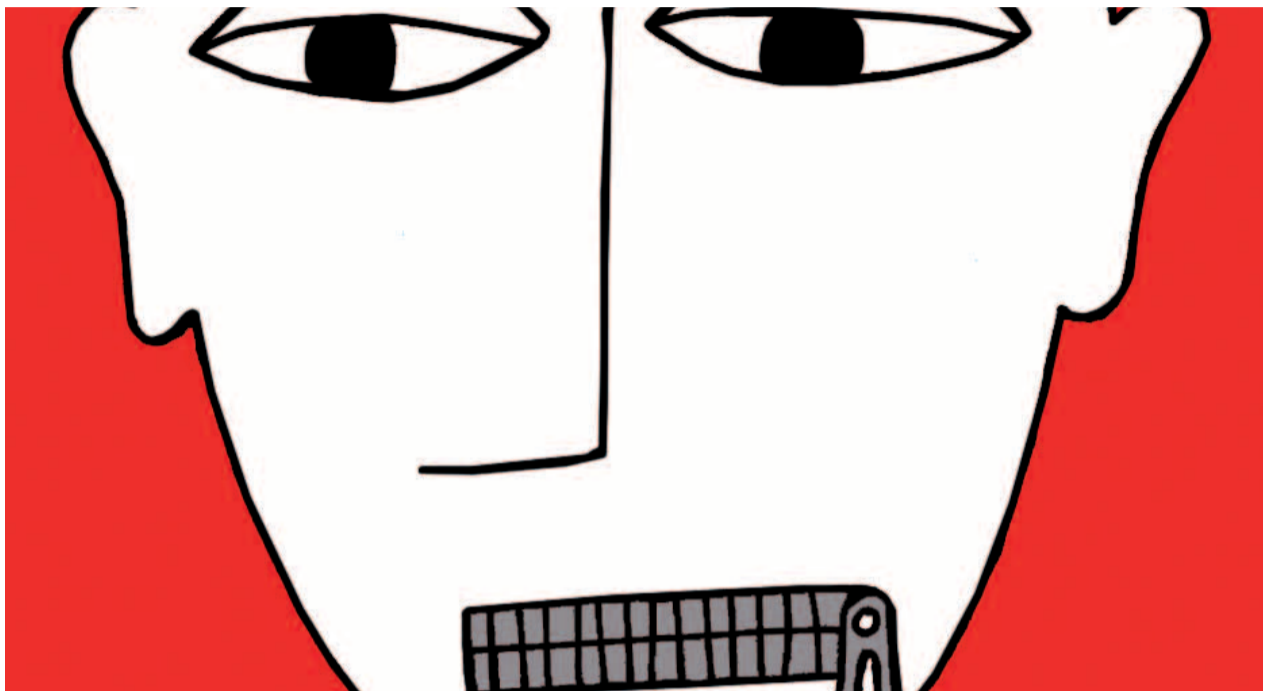
cial andorrana i en les seves turmentoses relacions amb el dret (dels altres) a la informació i a la llibertat d'expressió.

Proves històriques escandaloses d'aquesta al·lèrgia dels prohoms andorrans a les llibertats d'opinió i d'informació n'hem tingut al'època anterior a la Constitució. No cal res més que recordar els vergonyosos episodis de la declaració per part del Consell General de persona non grata del periodista de *Midi Libre*, **Maurice Vincent i Cuvelier** i que alguns consellers generals van intentar repetir, el gener de 1974, amb el corresponsal de l'agència Efe a Andorra **Gualbert Osorio**.

Àlvar Valls va presentar unes «notes sobre la llibertat d'expressió i d'informació a Andorra» a les setenes jornades de la Societat Andorrana de Ciències. En el seu exposat l'**Àlvar** recordava el cas *Dreyfus*; **Emile Zola** va ser jutjat per publicar, el 13 de gener del 1898, el celebèrrim *J'accuse* i va ésser condemnat (amb la llei de premsa de 1881) a un any de presó i 3.000 francs de multa. Segurament el tribunal que el va condemnar, va dubtar de la veracitat de la informació publicada al diari *Aurore* pel degà dels periodistes francesos. Potser li van fer passar una prova similar a la que detalla l'article 7 de la proposició de llei del Grup Demòcrata: «a efectes de valorar la veracitat de la informació, es tindrà en compte la diligència desplegada per l'autor o responsable en la investigació dels fets publicats».

El cas es que anys després, es va poder provar que **Dreyfus** havia estat objecte de varis errors judicials i que el document que va servir per condemnar-lo era fals. **Zola** va tornar de l'exili, on havia fugit per escapar-se de la presó en juny de 1899.

Les lleis *mordassa* no volen, en el fons, preservar els drets de tothom

a la intimitat, a l'honor o a la pròpia imatge. El que volen es córrer una espessa cortina que faci opaca als ulls de la gent les activitats de la minoria dominant econòmica, social i políticament: els intocables.

Així, a Andorra continuarem sabent de l'existència de la micro-corruptió, però sense saber quins són els agents actius, els agents passius i l'import, micro o macro, de la malfeta.

LA MINORIA que remena les cireres, uns cops dins i d'altres fora de la legalitat, ho continuarà fent; sabent que, a més del silenci de les «gorges profundes» de la Policia (que emmudeixen davant certs noms) i de la quietud de la fiscalia, tindran, a partir de l'aprovació de la llei, una premsa més atemorida i emmordas-

A més del silenci de les «gorges profundes» de la Policia i de la quietud de la fiscalia tindran una premsa més atemorida

sada.

Aquí no hi haurà (no pot haver, no ho permetrem!!!), ni escàndols immobiliaris, ni casos Bàrcenas, ni Gurtel, ni Liliane Bettencourt, ni Woerth, ni adjudicacions sospitoses d'ITV que van ser divulgats per la premsa catalana, encara que -al principi- la «diligència desplegada» pels investigadors pugui ser sempre valorada com mins. Però sempre cal donar el primer pas, per a que vagi, poc a poc, apareixent la multiplicació de proves.

La llei andorrana també oblida; més bé, bandeja, un aspecte molt important i que segons la Constitu-

ció també hauria d'estar regulat per llei: el secret professional dels periodistes. ¿Com valorar la «diligència desplegada», sense posar en perill les fonts de la notícia?

Com diu **Gualbert Osorio**, portaveu de l'APCA (Associació de Professionals de la Comunicació d'Andorra) aquesta llei «no és ni necessària, ni democràtica».

Això sí, els racistes anònims poden estar tranquils; la formació liderada per **Ladislau Baró Solà**, ocupada en la seva autoprotecció no ha tingut ni la delicadesa de pensar en altres casos flagrants -aquests si cal perseguir i castigar- d'ofensa i d'insult. Els trolls racistes podran continuar utilitzant els comentaris digitals per insultar i ofendre les persones i grups «d'imatge multicolor»: gais, lesbianes, jueus, negres, portuguesos, sud-americans, nord-africans.... Però compte amb la gent pàl·lida i de pasta!! =

Militant del PS